ليڊيز هاسٽل

سڄي ها سٽل جو چڪر هڻي وارڊن هاڻي پنهنجي روم ۾ پهچي ويئي هئي، مگر جيستائين پنهنجي روم جو دروازو بند ڪيو هئائين، تيستائين هاسٽل جي ڪمپائونڊ ۾ پٽر جي گول ٿلهي تي ويٺل ڇوڪريون پوتن ۾ ڪپڙا هڻي ڪل ڪي ٻڌائي وينيون هيون. وارڊن جي دربند ٿيڻ جو آواز ٿيو ۽ هنن ڇوڪرين جي ٻيل ڪل ڦوهاري وانگر وانگر وهي ڇٽڪي

هڪ چيو "هي مٿئين درجن واريون اسانکي فرسٽ ييئر فولس چونديون آهن نه. اڄ اسانجي رومن جا دروازا اهڙا صفائيءَ سان بند ڪري آيون آهيون جو سندن وارڊن کي به فول ٻڻائي ڇڏيو سين."

ٻيءَ چيو "بس ڪر هاڻي سونا تون جلدي ٻڌاءِ پوءِ ڇا ٿيو."

سونا ڏکو ساهه کڻي ٻانهن ۾ گوڏن کي مهٽيندي چيو جنن پوتن جون ڳالهيون ٻڌڻ لاءِ ته ڪيڏو اتساهه اٿو؟ هڻي منهنجي گوڏي ۾ ڇهندڙيون پائي ٻانهن ۾ چموٽا هڻي، پنيان چوٽي ڇڪي ڇڪي منهنجو ته دم ڪڍي ڇڏيو اٿو......"

هڪ چيو "ته تو اڇي اڇي ٻاهه لڳڻ واريءَ ڳالهه تي چپ چو ساڌي" اسين ويٺا چئون "پوءِ ڇا ٿيو" "پوءِ ڇا ٿيو" ۽ تون آهين جا اوندهه ۾ ويني پويان وارڊن جي پٽ کي چرندو ڏسين"

ٻيءَ چيو "جلدي ٻڌاءِ جلدي ٻڌاءِ اڄي وارڊن اسانکي هتي ويٺل ڏسي به ها، تڏهن چوي ها "امتحان کان پوءِ هڪ رات ته ڇوڪرين جي زبان تي نالو نه لڳايان...."

اڌ ۾ ڇڏيل ڳالهه جاري ڪندي سونا چيو "مٿي جو ٻاهه پئي لڳي ته هيٺ رهندڙ ماڻهن مان ڪنهن جي اک ڇڙهي ويئي، بس پوءِ ڇا هو ررو رڙ مچي ويئي. مٿئين مڪان واريءَ کي جڏهن خبر پيئي ته سندس ئي رڏٽي ۾ پيئي ٻاهه لڳي، تڏهن ڪٽنديئي پنهنجو گرم لويون وني ٻاهه جي مچ مٿان وڦائين.

ٻاهه يڪدم اجهامي ويئي. جاچ ڪرڻ تي معلوم ٿيو ته ڪنهن چلهه جي ٽڪر کي گاسليٽ ۾ ٻوڙي ڪڻي تيلي ڏني هئي.

ان مهل سس نهن اجا گهر ۾ مس گهڙيون هيون. ٻئين پئي لڳو سندن داخل ٿيڻ لاءِ ڪوئي پوت پريت سيريو وينو هو.

سونا کان سوالن جي ٻوچار ٿي ويئي " سچ پچ ڪو روح هو ٻاهه ڏيڻ وارو؟.... پلا ڳاڙها